

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513246465
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1513246465.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Slovak Restaurant, s.r.o., so sídlom Bratislava, Gajova č.11, IČO: 36862541, zastúpeného: LEGAL & CORP s.r.o., so sídlom Gajova 11, Bratislava, IČO: 36 862 541, proti žalovanému: Jozef Libo, bytom Bratislava, Krásnohorská č. 18, zastúpeného: JUDr. Marcel Boris, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská č. 8/A, Bratislava, o zaplatenie 9 600,48 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 26.2.2018, č.k. 47Cpr 19/2014-283, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 9 600,48 eur s príslušenstvom a s použitím § 255 ods.1, § 262 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 179 ods.1,2, § 182 ods.1,2,3, § 186 ods.1,2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej „Zákonník práce“), keď v zmysle záverov uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.5.2017, sp.zn. 11 CoPr /6/2015 po doplnení dokazovania zistil, že žalovaný bol u žalobcu zamestnaný na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.5.2012 v pracovnej pozícii vedúci prevádzky a dňa 25.5.2012 strany uzavreli Dohodou o hmotnej zodpovednosti. Z predloženého záznamu zo dňa 18.4.2013 spísaného v súvislosti s kontrolou na herniach, kde bol vedúci žalovaný vyplynulo, že bol zistený rozdiel v celkovej výške 5 847,49 eur v súvislosti s ktorým žalobca tvrdil, že mu neboli predložené všetky doklady na základe ktorých by mohol zúčtovať celkové rozdiely. V priebehu konania žalovaný po pojednávaní dňa 13.10.2014 predložil ostatné doklady, na základe ktorých žalobca upravil petit žaloby a uplatňoval výšku pohľadávky 9 600,48 eur, keď neuznal dve faktúry zo dňa 9.4.2013 za dodanie kávy v množstve 400 kg tvrdiac, že žalovaný (ktorý okrem toho, že pracoval v pozícii vedúci herní, zásoboval herne kávou a iným tovarom na základe objednávok), nebol oprávnený zrealizovať nákup kávy v takomto rozsahu, keďže mesačná spotreba kávy na jednu prevádzku predstavovala 30 kg. Trestné oznámenie podané zamestnávateľom v súvislosti s týmto nákupom bolo uznesením Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV č.k. ČVS: ORP 304/OEK-B4-213 odmietnuté z dôvodu, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaný nemal oprávnenie objednať a uhradiť tak veľké množstvo kávy, ktoré zostalo na prevádzkach a týmto spôsobom si kompenzoval prípadné odstupné pri skončení pracovného pomeru poukazujúc na to, že inventarizácia bola vykonaná dňa 18.4.2013 potom, čo bol žalovaný na pracovnej porade upozornený na veľké čerpanie nákladov na

občerstvenie a kávu i napriek tomu objednal a uhradil dňa 19.4.2013. Žalovaný v priebehu konania naopak poukazoval na to, že k dodávke kávy došlo na základe riadnej objednávky, táto bola prevzatá, pričom bola objednávaná pre všetky prevádzky žalobcu, keď tento žiadnym spôsobom nestanovil limit na objednávky. Káva v množstve 400 kg bola dodaná dňa 9.4.2013 a v priebehu jedného roka by bola spotrebovaná. Keďže sa káva fyzicky nachádzala na sklade, nemožno hovoriť o škode. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie na návrh žalovaného opätovne v konaní vypočul svedkyňu A. K. a pri rozhodovaní zohľadnil skutočnosti, ktoré z tohto výsluchu vyplynuli. V konaní bolo nesporné, že množstvo kávy objednané žalovaným zostalo na prevádzke žalobcu, ktorý túto kávu nepovažoval za svoju a nepoňal ju do stavu zásob. Z dokazovania súd prvej inštancie napokon zistil, že pri objednávke zrealizovanej žalovaným sa jednalo o neobvyklé množstvo kávy, keď v priemere sa na každej prevádzke žalobcu spotrebovalo asi 30 kg kávy, pričom kávu si objednávali jednotliví vedúci prevádzok herní a káva sa neobjednávala na všetky prevádzky.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že spornou zostala otázka, či došlo k dohode o objednaní 400 kg kávy medzi p. V. a žalovaným, keď žalobca tvrdil, že sa jednalo o svojvoľný postup žalovaného a podľa žalovaného tak postupoval na základe dohody v súvislosti so skončením pracovného pomeru. V prejednávanej príhode mal za preukázané (výpoveďami p. V., žalovaného a svedkyne A. K.), že ku skončeniu pracovného pomeru medzi stranami došlo dohodou ku dňu 18.4.2013. Konštatoval, že pokiaľ ide o možnosť odstúpenia, táto by prichádzala do úvahy len v prípade dohody o skončení pracovného pomeru. Po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že žalovaný pri objednávke kávy nekonal svojvoľne, keď jeho konaniu predchádzala dohoda, čo potvrdil aj sám žalobca, žalovaný, ako aj svedkyňa A. K.. Uvedená svedkyňa na pojednávaní dňa 29.1.2018 potvrdila, že dňa 8.4.2013 na základe pokynu p. Dostála pripravila dohodu o skončení pracovného pomeru, pri tomto stretnutí sa bavili o odstúpení, resp. o forme ako sa to vyrieši a rozprávali sa o množstve kávy, ktorá sa dá spotrebovať. Podľa vyjadrenia svedkyne žalovaný prišiel podpísať dohodu o skončení pracovného pomeru, v ktorej nebol uvedený dôvod. Kávu mala objednávať u žalovaného p. K. na pokyn p. V.. Pokiaľ ide o hodnovernosť uvedenej svedkyne, ktorá nevyviedla na pojednávaní dňa 9.3.2015 a 29.1.2018 zhodne a rozpor vysvetlila tým, že v čase prvého výsluchu bola u žalobcu zamestnaná a bola pod tlakom, ktorý v čase druhého výsluchu odpadol, keďže u žalobcu už zamestnaná nie je, súd prvej inštancie jej tvrdeniu uveril. V tejto súvislosti poukázal na to, že už na pojednávaní dňa 9.3.2015 svedkyňa K. uviedla, že počula rozhovor na chodbe medzi žalovaným a p. V., ktorý sa týkal odstúpenia a kávy, čo potvrdila aj na pojednávaní dňa 29.1.2018 aj s konkrétnejším obsahom započutého rozhovoru. Zároveň svedkyňa zhodne v priebehu oboch pojednávaní uviedla, že sa jej p. V. pýtal, za aký dlhý čas sa dá spotrebovať 400 kg kávy a svedkyňa zároveň uvádzala, že si túto otázku dala do súvisu s rozhovorom, ktorý započula o odstúpení a káve. Súd prvej inštancie ďalej zohľadnil, že u svedkyne, ktorá bola v minulosti zamestnanou žalobcu, mohla vzniknúť reálna obava o stratu zamestnania a i to, že v priebehu pojednávania dňa 29.1.2018 uviedla, že p. V. ju inštruoval, ako má na súde a na polícii vypovedať. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že káva v množstve 400 kg bola žalovaným dodaná na základe dohody so žalobcom a nie svojvoľne a žalovaný nemôže niesť zodpovednosť titulom náhrady škody tak, ako to uplatňoval žalobca, keďže v prejednávanej príhode neboli naplnené podmienky uvedené v § 179 a § 182 Zákonníka práce.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods.1 písm. f/ C.s.p.). V odvolaní poukázal na to, že dodávka 400 kg kávy od žalovaného bola neštandardným úkonom, ktorým bez existencie osobitnej dohody so žalobcom žalovaný prekročil rozsah svojho zákonného poverenia konať v mene zamestnávateľa a pri neexistencii písomného poverenia zamestnávateľa k takémuto úkonu bolo na žalovanom, aby ním tvrdenú existenciu súhlasu zo strany konateľa žalobcu, ktorý mal „kompenzovať“ odstúpenie pri skončení pracovného pomeru preukázal. Zásadnou otázkou v konaní zostalo, či žalovaný v konaní preukázal, že medzi ním a žalobcom došlo k dohode o dodávke kávy. Odvolateľ poukázal na nesporné skutkové okolnosti prípadu súvisiace s uzatvorením pracovného pomeru a dohody o hmotnej zodpovednosti medzi stranami konštatujúc, že vedúci herní realizovali úhrady za objednané tovary z finančných prostriedkov, ktoré im boli žalobcom vždy na začiatku toho ktorého kalendárneho mesiaca na tieto účely poskytnuté formou zálohy. Pre mesiac apríl 2013 boli žalovanému poskytnuté celkové zálohy na nákup tovarov vo výške 4 500 eur (2 000 eur na prevádzku 1 a 2 500 eur na prevádzku 2) a na výplatu finančných výhier suma 3 640 eur (pri ktorých žalovaný nemal právo meniť účel ich využitia). Spolu mal v apríli 2013 žalovaný zverenú

zálohy vo výške 8 140 eur, z toho 4 500 eur na úhradu občerstvenia (nie iba kávy). Dňa 8.4.2013 sa konala porada žalobcu so všetkými vedúcimi prevádzok v priebehu ktorej došlo k roztržke medzi žalovaným a riaditeľkou žalobcu - p. M., žalovaný oznámil, že odchádza a p. Dostál (konateľ žalobcu) mu oznámil, že ak z pracovnej porady odíde, tak u žalobcu končí. Žalovaný i napriek tomu z porady odišiel. Odvolateľ zdôraznil nespornosť toho, že žalovaný ako podnikateľ obchodujúci s kávou dňa 10.4.2013 naviezol na prevádzku na C. ulici v Bratislave 400 kg kávy, ktorej dodávateľom bol sám ako podnikateľ. Zároveň v rovnaký deň zrealizoval za žalobcu sám sebe úhradu kávy vo výške 9 600,48 eur, a to z hotovostných prostriedkov, ktorými disponoval. Keďže v mesiaci apríl 2013 oprávnené realizoval nákup občerstvenia vo výške 3 542 eur (čo zodpovedalo bežným objednávkam na dve herne), zo záloh na občerstvenie mu zostalo iba 958 eur z čoho je zrejmé, že na úhradu sporných 400 kg kávy musel použiť peniaze určené na vyplácanie výhier a aj peniaze v pokladni spoločnosti. Dňa 18.4.2013 bola na prevádzkach, kde žalovaný pôsobil ako vedúci vykonaná kontrola hotovosti pri ktorej bol zistený rozdiel vo výške 5 847,49 eur ako chýbajúca hotovosť. Protokol z tejto kontroly potvrdil svojim podpisom aj žalovaný). Dňa 19.4.2013 bolo emailom žalovanému oznámené, že žalobca si žiadnu kávu neobjednal, neprijíma ju a považuje zaplatenie 400 kg kávy z jeho prostriedkov za neoprávnenú manipuláciu so zverenými prostriedkami. Zároveň bol žalovaný vyzvaný, aby si kávu z herne C. odviezol, žalovaný na túto výzvu žiadnym spôsobom nereagoval. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že žalovaný nemal oprávnenie zrealizovať nákup tovaru - kávy v rozsahu 400 kg, keď vedúci prevádzok mali oprávnenie objednávať na jeden mesiac (priemerná spotreba kávy na prevádzku bola 4 - 5 kg mesačne), vedúci herní boli na pravidelných mesačných poradách upozorňovaní na existenciu limitov, t.j. nákupu zásob max. na jeden mesiac a dbať na hospodárne nakladanie so zvereným majetkom, mesačné zálohy vyplácané vedúcim herní na nákup tovaru predstavovali maximálny limit úhrad za občerstvenia a úkonom, ktorým žalovaný objednal 400 kg kávy, prekročil rozsah svojho poverenia v zmysle § 15 ods.1,2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „Obchodný zákonník“). Keďže v tomto prípade bezpochyby došlo k prekročeniu rozsahu poverenia, konanie žalovaného nezaväzuje žalobcu, nakoľko tretia osoba o prekročení rozsahu poverenia vedela a vedieť musela. Mal za nesporné, že nie je vlastníkom 400 kg kávy, túto majetkovú hodnotu nemá zaevidovanú vo svojom majetku a finančné prostriedky, ktoré žalovaný použil na zaplatenie tejto dodávky tretej osobe (dodávateľovi kávy, ktorým ja žalovaný) mu chýbajú. Žalobca má tým preukázanú existenciu schodku na zverených hodnotách a jeho výšku a aj zodpovednosť žalovaného za tento schodok.

5. Pokiaľ ide o úvahu súdu prvej inštancie o tom, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k osobitnej dohode o dodávke 400 kg kávy odvolateľ poukazuje na obsah svedeckej výpovede svedkyne A. K.Ž. v priebehu pojednávania nariadených na dni 9.3.2015 a 29.1.2018 uviedol, že táto sa k otázke existencie/ neexistencie osobitnej dohody jednoznačne vyjadrila v priebehu prvého výsluchu (že o nej nemá vedomosť) a opakovane bola vypočutá k tej istej veci, k akej sa už úplne a vyčerpávajúco vyjadrila. Postup súdu, ktorý ju po návrhu žalovaného opakovane predvolal a keď jej v priebehu opakovaného výsluchu boli kladené rovnaké otázky na zistenie skutkových okolností, ktoré už predtým zodpovedala, je zarážajúci a môže predstavovať vadu konania a neprípustnosť takéhoto dôkazu. Svedkyňa K.Á. uviedla, že obe výpovede sú pravdivé, čím sa sama ako svedok diskvalifikovala, a to s poukazom na priamy rozpor odpovedí na otázku, či má vedomosť o akejkolvek dohode medzi stranami sporu ohľadom kávy. Jej vyjadrenie, že neklamala ani v prvej a ani v druhej výpovedi a že dnes (t.j. 29.1.2018) sa to iba viacej rozvinulo, je absurdné. Z hľadiska tohto konania táto okolnosť spôsobuje, že výpoveď označenej svedkyne je nepoužiteľná a nemôže byť dôkazom, ktorý preukazuje čokoľvek v tejto sporovej veci. Žalobu žalobcu, ktorý uniesol svoje dôkazné bremeno nie je možné zamietnuť iba na základe výpovede jedného svedka, ktorého výpoveď je nevieryhodná, a to vzhľadom na osobný/ kolegiálny pomer so žalovaným ako aj vzhľadom k tomu, že zásadným spôsobom zmenila obsah svojej svedeckej výpovede. A. K. naviac vypovedala v tejto veci aj pred OČTK ako svedok v rámci konania ORP-304/OEK-B4-2013 a v jej rámci nespomenula žiadnu dohodu medzi žalovaným a p. V.. Vyjadrovala sa pritom podrobne k porade, konfliktom, odchodu z porady, rozhovoru a i.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdiť. Poukazuje na § 191 ods.1 C.s.p. uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje logickú a funkčnú zhodu s priebehom konania a jeho hodnotiacia úvaha zodpovedá zásadám formálnej logiky a zo zisteného skutkového stavu. Pokiaľ ide o svedkyňu K. žalobca opomenul, že to on pôvodne navrhol túto svedkyňu v konaní vypočuť, a to na základe toho, že musela počuť rozhovor medzi p. V. a žalovaným zo dňa 8.4.2013. Jej opätovné vypočutie navrhol z dôvodu, že odvolací súd nepovažoval jej svedeckú výpoveď za dostatočne preukazujúcu dohodu so žalobcom a mal za to, že svedkyňa by

sa mala k veci opätovne a rozsiahlejšie vyjadriť. Svoj rozpor vo výpovediach svedkyňa vysvetlila. Z jej výsluchu vyplýva nie to, že by svedkyňa bola ovplyvňovaná žalovaným, ale naopak, že práve žalobca sa snažil svedkyňu ovplyvňovať. Svedkyňa od počiatku tvrdila, že počula hovoriť p. V. a žalovaného o káve a o odstupnom a z jej strany nebola pôvodná výpoveď diametrálne odlišná, bola skôr doplnená a upresnená. Jeho otázky na opätovnom výsluchu, či svedkyňa niečo riešila po porade s p. V. nadväzovali na konštatáciu svedkyne o otázkach kladených p. V. v súvislosti so spotrebou kávy na jeden mesiac a spotrebou 400 kg kávy. Žalovaný uviedol, že trvá na tom, že medzi ním a žalobcom bola uzatvorená osobitná dohoda, ktorou sa riadil pri objednávke kávy v množstve 400 kg a pri prevádzkovaní podniku žalobcu neprekročil svoje právomoci a ani zavinené neporušil svoje povinnosti.

7. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení zo dňa 17.4.2018 konštatoval, že od prvého rozhodnutia odvolacieho súdu neboli vo veci vykonané žiadne iné dôkazy, okrem opakovanej výpovede svedkyne K.Á., a teda je nespochybniteľné a vyplýva to aj zo zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že práve opakovaná výpoveď menovanej svedkyne predstavuje zmenu skutkového stavu oproti stavu v čase vydania prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zdôraznil, že žalovaný dohodou s p. V. argumentoval až po podaní žaloby a nie hneď pri kontrole stavu zásob, kde sa konštatovalo manko, a ani vtedy, keď sa snažil ju vyúčtovať žalobcovi, ktorý toto vyúčtovanie s kávou odmietol. Je treba si položiť otázku, prečo žalovaný naviezol 400 kg kávy len na jednu prevádzku a nerozniešol ju aj na ostatné, tak ako to bolo dovtedy, prečo faktúru za túto dodávku nedal bezhotovostným prevodom, ale rozdelil ju na dve časti do sumy 5 000 eur a použil peniaze v pokladni, ktoré majú úplne iný účel využitia a napokon prečo nereagoval na email od p. V., v rámci ktorej mu tento oznámil, že si žiadnu kávu neobjednal a žiadal žalovaného aby si ju odviezol. V rámci napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie tieto závery ignoroval a nespomenul. Povinnosť preukázať existenciu osobitnej dohody zaťažuje žalovaného a v súdnom spise neexistuje žiaden relevantný dôkaz o jej preukázaní. Vo výpovediach svedkyne K. je vzájomný rozpor, ktorý konštatoval aj súd prvej inštancie a v rámci druhej výpovede sa svedkyne ju dotazoval, aby tento rozpor vysvetlila. Fakty sú však také, že svedkyňa K. dohodu nespomenula v rámci svojej výpovede pred orgánmi činnými v trestnom konaní i napriek tomu, že bola poučená vypovedať pravdivo a nič nezamlčovať a vedela, k čomu je vypočúvaná. Svedkyňa navyše nikdy s p. V. nekomunikovala pripomenutím mu údajnej dohody, keď jej bol p. V. vydaný jasný pokyn kávu a ani vyúčtovanie za ňu nepreberať. Na skončení pracovného pomeru mal záujem samotný žalovaný z dôvodu výčitiek od p. M. a bol si vedomý dôsledkov neuposlušnosti príkazu zamestnávateľa. V rámci dohody a okamžitého skončenia pracovného pomeru nemal žalovaný nárok na žiadne odstupné.

8. Žalobca v následnom prípise zo dňa 12.7.2018 oznámil, že na svedkyňu Simonu Balážovú podal trestné oznámenie, pričom aktuálne prebieha vo veci prebieha konanie pod ČVS: ORP-232/1-VYS-B5-2018 na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava V.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalobcom (§ 379, § 380 ods. 1, 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania podaného žalobcom.

10. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

11. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 380 ods. 1 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

12. V danej veci je predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby nárok žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 9 600,48 eur s príslušenstvom, predstavujúcu podľa skutkových okolností uvedených v žalobe schodok (resp. škodu), za ktorý zodpovedá žalovaný podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce. V konaní bolo nesporným, že medzi stranami vznikol pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.5.2012, na základe ktorej vykonával žalovaný

pozíciu vedúci prevádzky na prevádzke 1 M.. A.. E. a prevádzke 2 C., s miestom výkonu práce Bratislava, pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú s 3 mesačnou skúšobnou dobou. Dohodou o hmotnej zodpovednosti zo dňa 25.5.2012 prevzal žalovaný zodpovednosť „za schodok na zverených hodnotách, ktoré prevezme v rámci výkonu svojej práce od zamestnávateľa na základe písomného potvrdenia a od zákazníkov zamestnávateľa, ktoré sú mu zverené zákazníkmi zamestnávateľa v súvislosti s plnením pracovnej pozície vedúci prevádzky, najmä pokiaľ ide o úhrady za tovary a služby poskytované zamestnávateľom jeho zákazníkom“. Po doložení účtovných dokladov žalovaným, suma tvoriaca predmet konania predstavuje faktúru č. XXXXXXXXXX zo dňa 9.4.2013, splatnú dňa 10.4.2013 na sumu 4 800,24 eur za dodanie 200 ks. kávy PORTIOLI Extra Bar a faktúru č. XXXXXXXXXX zo dňa 9.4.2013 splatnú dňa 10.4.2013 na sumu 4 800,24 eur za dodanie 200 ks. kávy PORTIOLI Extra bar, ktorá bola žalobcovi žalovaným (v pozícii viacročného obchodného dodávateľa kávy na prevádzky žalobcu) reálne dodaná a uhradená z finančných prostriedkov žalobcu a ktorú žalobca odmietol vniesť do stavu svojho majetku. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaný nebol oprávnený zrealizovať nákup tovaru v rozsahu neuznaných účtovných dokladov, keď nakúpil kávu v množstve, ktoré by stačilo na spotrebu kávy za viac ako jeden rok činnosti všetkých prevádzok. Žalovaný v priebehu konania naopak poukazoval na to, že k riadnej dodávke kávy došlo po vzájomnej dohode medzi ním a p. V. (konateľom žalobcu), táto bola prevzatá, pričom bola dodaná pre všetky prevádzky žalobcu, keď tento v danom čase žiadnym spôsobom nestanovil limit na objednávky.

13. Vychádzajúc z charakteru hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami (existenciu pracovného pomeru, uzavretie písomnej dohody o hmotnej zodpovednosti medzi stranami) bolo pre posúdenie zodpovednosti žalovaného za schodok na hodnotách zverených k vyúčtovaniu (§ 182 Zákonníka práce), resp. za škodu spôsobenú zamestnávateľovi pri plnení pracovných povinností zamestnancom (§ 179 Zákonníka práce) podstatným, či žalovaný pri dodávke uvedeného množstva kávy postupoval v súlade s povinnosťami zamestnanca, či v súvislosti s plnením pracovných povinností vedúceho herní na M.. A.. E. Q. C. F. Z. K. urobil úkon, ku ktorému nebol oprávnený a ktorým nie je žalobca zviazaný, keďže tretia osoba (žalovaný ako podnikateľ) o prekročení rozsahu poverenia vedela a s prihliadnutím na všetky okolnosti vedieť musela. Obrana žalovaného spočívala v tom, že k dodávke 400 kg kávy, ktorú žalobcovi vyfakturoval (ako podnikateľ) faktúrou č. XXXXXXXXXX zo dňa 9.4.2013, splatnou dňa 10.4.2013 na sumu 4.800,24 eur a faktúrou č. XXXXXXXXXX zo dňa 9.4.2013 splatnou dňa 10.4.2013 na sumu 4.800,24 eur došlo na základe dohody s konateľom žalobcu p. V.. Práve k posúdeniu tejto podstatnej otázky súdom prvej inštancie smerujú odvolacie námietky žalobcu.

14. Žalobca v podanom odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam). Odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

15. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. K námietkam žalobcu týkajúcich sa postupu súdu prvej inštancie, ktorý po vrátení veci odvolacím súdom „po návrhu žalovaného opakovane na deň 29.1.2018 predvolal svedkyňu K., ktorej boli v priebehu opakovaného výsluchu kladené rovnaké otázky na zistenie skutkových okolností, ktoré už predtým zodpovedala, zdôrazňuje, že podľa ust. § 185 a nasl. C.s.p. v znení účinnom od 1.7.2016, dokazovanie je zákonom upravený postup súdu ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súd nemusí vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods.1 C.s.p.), avšak musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom. V prípade, ak dôjde k opätovnému výsluchu

svedka (resp. účastníka konania) je predpokladom pre riadne zhodnotenie jeho výpovede to, že mu boli predstreté významné odchýlky od skoršej výpovede a že bol požiadany o vyjasnenie nezrovnalostí a zmien vo výpovedi (Z IV str. 723). Žalobcom namietaný postup súdu prvej inštancie preto nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d/ C.s.p. a bol v súlade s čl. 16 ods.1 C.s.p., t.j. v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi C.s.p..

16. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dokazovanie vykonané k medzi stranami spornej otázky majúcej podstatný význam pre rozhodnutie súdu (t.j. k tomu, či žalovaný pri dodávke 400 kg kávy postupoval na základe dohody s konateľom žalobcu p. V.) zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia.

17. V uvedenej veci nemožno súdu prvej inštancie vyčítať žiadne pochybenia, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývajú alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. V napadnutom rozhodnutí svoju úvahu o tom, že pri dodávke 400 kg kávy žalovaný nekonal svojvoľne, ale po vzájomnej dohode s konateľom žalobcu p. V. riadne odôvodnil. Pokiaľ svoju úvahu k tejto spornej otázke majúcej podstatný význam pre rozhodnutie súdu založil na skutočnostiach, ktoré uviedla v priebehu opakovanej výpovede dňa 29.1.2018 svedkyňa A. K. a v rozhodnutí zároveň v súvislosti s jej predchádzajúcou svedeckou výpoveďou zo dňa 9.3.2015 vysvetlil dôvody, pre ktoré nepovažoval jej v poradí druhú výpoveď pred súdom za nevierohodnú (zohľadniac vyjadrenie svedkyne o tom, že v čase prvého výsluchu bola pod tlakom, keďže bola v tom čase zamestnancom žalobcu, v čase opakovaného výsluchu tento tlak odpadol, keďže už nebola zamestnancom žalobcu) berúc v úvahu, že u svedkyne mohla v čase prvého výsluchu pred súdom vzniknúť reálna obava zo straty zamestnania, jeho závery nie sú svojvoľné a neudržateľné a odvolací súd ich plne akceptuje. Je treba uviesť i to, že súd prvej inštancie v procese hodnotenia svedeckej výpovede menovanej svedkyne, ktorá bola jedinou osobou prítomnou pri dohode žalovaného s p. V. o dodávke 400 kg kávy, zároveň konštatoval čiastočnú zhodu tvrdení uvedených svedkyňou A. K. v priebehu oboch výsluchov, keď táto už na pojednávaní dňa 9.3.2015 uviedla, že počula rozhovor na chodbe medzi žalovaným a p. V., ktorý sa týkal odstupného a kávy (čo potvrdila aj na pojednávaní dňa 29.1.2018 aj s konkrétnejším obsahom započutého rozhovoru) a to, že sa jej p. V.Á. pýtal, za aký dlhý čas sa dá spotrebovať 400 kg kávy, ktorú otázku si svedkyňa dala do súvisu s rozhovorom, ktorý započula o odstupnom a káve. Odvolacia argumentácia žalobcu týkajúca sa vyhodnotenia vykonaného dokazovania a vierohodnosti svedkyne Simony Balážovej nebola potom spôsobilá účinne spochybniť závery prijaté súdom prvej inštancie o tom, že pri nepreukázaní porušenia povinnosti žalovaným, tento nemôže niesť zodpovednosť titulom zodpovednosti za schodok na hodnotách zverených k vyúčtovaniu (§ 182 Zákonníka práce) a ani titulom náhrady škody, ktorú spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh (§ 179 Zákonníka práce).

18. K námietkam žalobcu poukazujúceho na to, že na svedkyňu A. K. podal trestné oznámenie, pričom aktuálne vo veci prebieha konanie pod ČVS: ORP-232/1-VYS-B5-2018 na Okresnom riaditeľstve PZ

Bratislava V odvolací súd poukazuje (vychádzajúc z obsahu spisu) na to, že p. A. K. bola pred oboma výsluchmi riadne poučená o povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčovať a i o trestných následkoch krivej výpovede (§ 126 O.s.p., resp. § 196 ods.2 C.s.p.). Skutočnosť, že proti svedkyňi A. K. bolo ku dňu 24.4.2018 (vychádzajúc z dátumu žalobcom doloženého uznesenia Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 24.4.2018, č. 1 Pn 216/18/1105 vedené trestné konanie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods.1 Trestného zákona), nemá potom k prejednávanej veci žiaden právny význam.

19. Pokiaľ žalobca poukazuje na v odvolaní citované právne vety z nálezu Ústavného súdu SR z 9.6.2015, sp.zn. III. ÚS 276/2014-29 a cituje vo vzťahu k zásade voľného hodnotenia dôkazov odsek z materiálu Justičnej akadémie SR - Dokazovanie a vada konania v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p., Pezinok 2012, str.100 odvolací súd konštatuje, že za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 C.s.p. treba považovať predovšetkým: a/ rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných A. O. v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983) pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou, b/ rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), c/ rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili (prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali), d/ rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 1. 2018, sp. zn. 6 Cdo 29/2017 uverejnené v čiastke 8/2018 Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, R 71/2018). Aj keď v odvolaní citovaný odsek z materiálu Justičnej akadémie SR - Dokazovanie a vada konania v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p., Pezinok 2012, str.100 nemožno zadefinovať ako rozhodnutie spadajúce pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, odvolací súd poznamenáva, že s otázkou hodnotenia dôkazov sa vyporiadal v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia v zhode s prezentovaným názorom.

20. Z nálezu Ústavného súdu SR z 9.6.2015, sp.zn. III. ÚS 276/2014-29 vyplýva, že ústavný súd v ňom riešil odlišnú skutkovú a dôkaznú situáciu (škodu na motorovom vozidle spôsobenú odmrštením kameňa do čelného skla), kedy súd prvej inštancie svoj záver o neunesení dôkazného bremena sťažovateľkou (ktorý si osvojil aj odvolací súd) vyvodil výlučne z interpretácie vykonaných dôkazov, najmä výpovedí účastníkov konania a svedkov, ktoré označil za neobjektívne poukazujúc výlučne na okolnosť, že osoby zúčastnené na škodovej udalosti sú v priateľskom a kolegiálnom vzťahu a vzájomne spolu komunikovali a kedy súd v rámci argumentácie svojho záveru o neobjektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania nepoukázal na jediný rozpor či vzájomný nesúlad v uvedených výpovediach, na prípadný rozpor týchto výpovedí s inými dôkazmi, či na ich prípadnú vnútornú rozpornosť alebo nelogickosť. Ústavný súd SR konštatoval, že samotný kolegiálny či priateľský vzťah osôb, ktoré sú účastníkmi alebo svedkami škodovej udalosti, nemôže automaticky spochybňovať vierohodnosť obsahu prednesov týchto osôb, obzvlášť pokiaľ tieto osoby boli pred ich výsluchom riadne poučené podľa § 126 O.s.p.. Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania. V posudzovanom prípade, v ktorom žalobca namietal blízky vzťah svedkyne A. K. k žalovanému (ktorý však v konaní preukázaný nebol) a v ktorom súd prvej inštancie riadne vyhodnotil vykonané dokazovanie, nie je možné citované právne závery zohľadniť.

21. S poukazom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania nenapadnutého odvolacími dôvodmi), po stotožnení sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu, podľa § 387 ods.2 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. zohľadňujúc plný úspech žalovaného v odvolacom konaní. O výške trov odvolacieho konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).